

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2958/2025
08.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Лојпур, адвокат из ..., против туженог „Војпут“ д.о.о. Суботица, са седиштем у Суботици, чији је пуномоћник Предраг Боговац, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 620/25 од 08.05.2025. године, у седници одржаној 08.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 620/25 од 08.05.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 185/23 од 28.11.2024. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се поништи решење о отказу уговора о раду због повреде радне обавезе од 12.07.2023. године, те да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете услед невраћања на рад код туженог исплати укупан износ од 1.281.040,00 динара, што представља износ од 15 зарада тужиоца, са припадајућом затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате, у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка од 180.950,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом извршења, а у случају доцње, са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 620/25 од 08.05.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Суботици П1 185/23 од 28.11.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Према члану 441. ЗПП предвиђено је да је ревизија дозвољена у случају заснивања, трајања и престанка радног односа.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог запослен на неодређено време од 30.10.2002. године. У току 2013. године радио је на месту Тужени се као основном делатношћу бави изградњом путева и ауто-путева. У јуну 2023. године тужени је обављао послове по уговору закљученим са НИС Петрол, при чему је обављао послове као извођач радова на ископу нафтних бушотина. Дана 20.06.2023. године тужилац је отишао са градилишта на место ради вршења ископа које је удаљено 4 км од градилишта на коме је био изолован, односно на издвојеном локалитету у односу на друге машине, где је вршио утовар. Тога дана од 13,00 часова наишла је ненајављена контрола ради утврђивања чињеничног стања на лицу места. Контролори туженог ББ и ВВ су утврдили да је део на машини којом је управљао тужилац отворен. Затекли су пластични балон од 5 л без поклопца у који је било увучено црево који иде од главе мотора и служи за повраћај неутрошене количине нафте која се враћа у резервоар, па је гориво неутрошено уместо да иде у резервоар ишло у тај балон. Балон је причвршћен жицом и у њему је било око 4 л горива. Да би се напунило горивом 3-4 л потребно је да машина ради око 2 сата. Држање отвореног балона на самој машини (без чепа) представља опасну ствар и није дозвољено. Гориво које се враћало из главе мотора није ишло поново у резервоар, већ у назначени балон. Следећег дана тужиоцу је дато упозорење о отказу због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду и члана 47. тачка 14. Колективног уговора. На назначено упозорење тужилац није доставио одговор, па је тужени донео решење о отказу уговора о раду због повреде радне обавезе. Решење је донето 12.07.2023. године, а након тога су тужиоцу исплаћена сва дуговања од стране туженог.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је полазећи од одредби члана 179. став 2. тачка 5, члана 180. Закона о раду и члана 47. тачка 14. Колективног уговора туженог, одбио тужбени захтев тужиоца, налазећи да тужилац јесте учинио повреду радне обавезе за коју се може изрећи мера престанка радног односа. Сходно томе, одбио је и тужиочев захтев за накнаду штете ради исплате 10 зарада због неввраћања на рад.

Другостепени суд је у свему прихватио правну аргументацију првостепеног суда.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право .

По члану 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако учини другу повреду радне обавезе утврђене општим актом и уговором о раду.

Према члану 180. став 1. Закона о раду, прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају члана 149. став 2. и 3. Закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 8 дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења.

Према члану 47. тачка 14. Колективног уговора туженог, предвиђено је да запосленом може бити отказан уговор о раду ако је учинио повреду која се огледа у прибављању личне и материјалне користи у вези са радом друштва, а на штету друштва.

Тужени је поштовао процедуру давања отказа тужиоцу у смислу члана 180. став 1. Закона о раду. Тужиоцу је уручио упозорење о отказу и остављен му рок од 8 дана да се изјасни о разлозима давања отказа. Тужилац није доставио никакав одговор на

упозорење. Утврђено је да је до повреде радне обавезе дошло кривицом запосленог, тј. тужиоца, јер тужилац није поступио онако како је требало, а из разлога што је извршио покушај отуђења горива. Изведени докази су указали да је тужилац извршио назначену повреду, па је правилно поступљено када је тужбени захтев тужиоца одбијен.

Наводима ревизије тужиоца не доводи се у питање правилност побијане одлуке. Чињеница да је тужилац ухваћен у покушају присвајања дела горива (чија вредност није много висока (800,00 динара), не оправдава понашање тужиоца јер имајући у виду законске одредбе, као и одредбе Колективног уговора туженог, произилази да повреда радне обавезе у оваквим случајевима може бити извршена и у самом покушају присвајања прибављања личне и материјалне користи у вези са радом туженог, а на штету туженог. Стога се не могу прихватити наводи ревизије да је у конкретном случају дошло до погрешне примене материјалног права, те да је тужиоцу отказ о раду дат незаконито.

Правилна је одлука суда о трошковима поступка.

Имајући у виду напред изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**